

A PENZUM

Tóth Krisztina hosszúalvónak

Az Üres Könyvet nekem kell még teleírnom a penzum folytán és ezt az egyet végrehajtom, mindegy, hogy tán a szuflám fogytán kivárom, amíg ihlet támad, megérezem, amint sűg a tenger elszámolok a nóstényszaggal, tapasztalattal, sejtelemmel, leszámolok a lustasággal, sejtszinten gyógyítom az agyam és visszaeszmélve a létbe névvel szólítom végre magam valahogy így: Te merre jártál, mért pazaroltál, tékozoltál merre meláztál, mit bénáztál össze az összes gyásznál, násznál felnőtt játszmákban mért vihogtál, mért vacogtál, mint ijedt gyermek látó vagy, mért vonzottak mégis vacak, átlátszó hiedelmek a Föld tájain mért bolyongtál soha nem múló múlt időben mért hagyta magad gyarapodni, ha már eleve megvolt bőven tán bővebben, mint bárki másnak, nem ismerése a tudásnak félmilliárdnyi ködben kódolt szóban a jósolható másnap a kromoszómák ősparancsa, hogy kell, hogy magát megpillantsa Delphoi óta minden ember, hogy ennél többet tenni nem kell se fejlődni se nőni egyre, csak tükröt nézni, vágni kegyre mely *egy* életben teljes nem lesz, de átsimít a végtelenhez miért nem kezdél harangozni, minél korábban vigaszt hozni minek vártál tovább a soknál, miért, hogy folyvást házasodtál s ha már szüntelen lázadoznál, mért vacsoráztál gyilkosoknál hagyta, hogy senki ne ismerjen, ne olvasson és ne szeressen?

Mondd meg, mért lettél félig züllött, mért árultad el, aki küldött
talentumodat mért nem jobbra költötted, mért nem penzumodra
mondd meg, hogy végig másra vágytál, eltévedtél az indulásnál
 azt hitted, rá kell találj újra az elveszettnek gondolt útra
80 mondd el, hogy régen kiderült már, hogy egész végig rajta voltál
 hogy mind azt az egy utat rója, letérni nem bír egy se róla,
mondd meg nekik, hogy ne ítéljen senki soha az Úr nevében
mondd meg, hogy szeressenek téged, népitélet nem végítélet
hogy sem a halál, sem az élet teljesen nem ér soha véget

mondd meg nekik, hogy megmenekülünk!

